

- вікові межі носіїв,
- поділ молодіжного сленга на типово віковий (наприклад, мова школярів, студентів, яка містить переважно спеціальні слова, пов'язані безпосередньо з процесом навчання) та груповий (мова неформальних молодіжних течій або груп),
 - переважна приналежність до великих міст та як наслідок – щільний зв'язок з російськомовним сленгом,
 - постійна надзвичайно швидка мінливість та оновлення і пов'язані з цим нестійкість, нетривалість,
 - широке коло користувачів, які належать до різних соціальних груп
 - відкритість для поповнень з інших діалектів,
 - певна зниженість стилю в порівнянні з загальноживаною лексикою,

4. Слід відмітити найбільш помітні тенденції розвитку молодіжного сленгу в наш час:

- постійне поповнення лексикою інших жаргонів,
- активне проникнення у засоби масової інформації,
- постійне зростання іншомовних запозичень (комп'ютерні та інтернетні терміни, жаргони модних молодіжних течій та ін. як напряму з європейських мов, так і з російськомовного молодіжного сленгу)

5. Висновки. Молодь – майбутнє країни, найактивніша частина суспільства. Ще недавно ніхто не припускав, що лексика, властива лише молоді, так широко використовуватиметься в ЗМІ. Як наслідок, сленгізми можна почути від публічних людей: політиків, артистів, громадських діячів. Це призводить, в свою чергу, до все більшої популяризації сленгових виразів в суспільстві. Сленг стає суспільним явищем. Отже, дослідження молодіжного сленгу набувають ще більшого значення.

Рогінський О.
НТУ «ХП»

ПИТАННЯ МОВНОЇ ПОЛІТИКИ У США, СРСР ТА В УКРАЇНІ

Мова є суспільним явищем, вона перебуває в тісному зв'язку із суспільством. Цей зв'язок є двостороннім і взаємно допоміжним. По-перше, мова створюється і розвивається суспільством. По-друге, без мо-

ви не було б і суспільства. Свідомий вплив соціуму та влади на мову називають мовною політикою.

Термін мовна політика має два значення:

1. Мовна політика – це сукупність заходів, спрямованих на певний мовний розвиток (уведення нових або збереження старих мовних норм, реформи в галузі орфографії і пунктуації тощо);

2. Мовна політика – це частина національної політики певної держави (зміна чи збереження наявного функціонального розподілу мов у багатомовному суспільстві). Мовна політика є складовою освітньої, культурної, видавничої, національної та інформаційної політики, здійснюється як у формі окремих заходів, так і в комплексі, закріплюється законодавчими актами, зокрема в Конституції .

У своїй доповіді ми хотіли б порівняти два приклади мовної політики в багатонаціональних країнах.

У багатьох країнах світу спостерігається така тенденція: у документах, правових актах і Конституціях використовується термін «офіційна» мова. Наприклад, в Канаді дві офіційні мови – англійська і французька, у Сінгапурі – англійська, китайська, малайзійська, тамільська. В ЮАР – 11 офіційних мов. Але в жодній з цих країн немає такого поняття, як державна мова.

Деякі країни, як, наприклад, США, Швеція, зовсім не мають офіційної мови. Провідну роль у США відіграє саме англійська мова. Водночас США історично є країною іммігрантів, і сучасний етнічний склад населення країни надзвичайно різноманітний. Однак у даній ситуації дивує те, що, домінуючі позиції англійської мови, як і раніше, залишаються непохитними і це навіть незважаючи на той факт, що англійська мова не має статусу офіційної мови в США.

Дослідження мовних процесів, що відбувалися в СРСР, передбачає аналіз як зовнішніх аспектів побутування національних мов у союзних республіках, так і внутрішньомовних явищ, спричинених мовно-культурною політикою радянського керівництва. На практиці впровадження в життя політики етнокультурної міксації в межах колишньої Російської імперії не могло означати нічого іншого, ніж продовження попередньої самодержавної політики асиміляції неросійських народів імперії.

У ХХ столітті мовна політика вийшла й на міжнародну арену. Скажімо, існує статус «світових мов» ООН (англійська, французька, іс-

панська, арабська, китайська, російська). Останнім часом до мовної політики долучилася й Рада Європи, що ухвалила 5 листопада 1992 року «Європейську Хартію про місцеві мови та мовні меншини». Основною ідеєю хартії є «необхідність рішучих дій у захисті місцевих мов і мов меншин».

Мовна політика України є досить розбіжною з мовним становищем суспільства. Вона не забезпечує соціального престижу державної мови та реалізацію її суспільних функцій. Основна причина такого стану речей не тільки у відсутності дієвого державного механізму регулювання мовного питання. Нормалізації мовної ситуації в сучасній Україні заважає надмірна політизація мовного питання. А діючі нині в державі нормативні положення не відповідають вимогам державотворення і лише породжують суперечки навколо мовного питання. Успіх відродження національних мов і культур, що пережили тривалий період пригнічення, залежить від поєднання двох чинників: колективної волі до незалежності і свідомих зусиль національної еліти. Солідарність суспільства формує передусім масове усвідомлення громадянами країни приналежності до єдиного мовно-культурного простору. Тому поширення в унітарній державі однієї державної мови є запорукою її політичної стабільності.

Русанова Л.
НТУ «ХП»

УКРАЇНСЬКА МОВА – ОДНА З НАЙМИЛОЗВУЧНІШИХ МОВ У СВІТІ

Українська мова – національна мова українців. Належить до слов'янської групи індоєвропейської мовної сім'ї. Число мовців – близько 45 млн., більшість яких живе в Україні. Поширена також у багатьох країнах, де мешкають українці.

Найдавніша згадка про українську мову датується 858 роком, а вперше українська мова була прирівняна до рівня літературної мови після виходу у 1798 році першого видання «Енеїди», автором якої є Іван Котляревський. Саме його і вважають засновником нової української літературної мови.

Українська мова відзначається особливою милозвучністю. Хоча, мабуть, ми, як носії української мови ніколи не замислювались над цим.